

352 Bp 1950 II

EGY ASSZONY, aki 160.000 embernek viseli gondját

— Razzia! . . .
A Gugerhegyen hatvan fiatal munkás és munkásno ihegve keresett menedéket. Jött a hatóság. Börtön és szenvedés jele.
A mai „hatóság” élénk fekete szemé egy pillanatra könnyes lett amikor ezt elmeséli.
A „hatóság”: Barabás Bertalanné, VIII. kerületi előjáró tényleg egy aktív, míg visszamékszik a Vörös Segély egyik elmenyére. Ott a Gugerhegyen jöttek össze, mint „turisták” . . . 1937. volt . . .

„Nem reális!”
Nem tudja az emléket befejezni, meri sürget a munka. A „hatóság” dönt. Gyorsan, reálisan, erélyesen. Mennyi öntudat és erő sugárzik ebből a fiatalasszonyból. Nézzük az aktát! Egy kétes foglalkozású fiatal ember, feltörte a megüresedett lakást és beköltözött.

majd a gyermekem tudni fog. Ha kérdez, ahogy nő, tudjak neki felelni . . .

— Honfoglalt — mondja Barabásné gúnyosan —, holott egy háromgyerekes munkás családnak utaltam ki a lakást.
Evtársak jönnek a szobájába. Értekezlet kezdődik. Domonkos Ferenc, Szabó Károly, Nagy Lajos osztályvezetőkkel tárgyal.
A vékony, mosolygóarcú asszony, aki a VIII. kerületben

— Hogyan fogadták, mint előjárót? — kérdezzük.
Nevet. Az a típus, aki mindent lát. Ismeri az emberi gyengéket. De javítja. A hibáknál már nem érző.

160.000 ember ügyes-bajos dolgának intézője,
halkan megszólal tárgyalás közben:

— Egyenjogúsították a nőket, de azért sokan hátrányomra írják, hogy nő vagyok. Láttam a szemekben. Most már más a helyzet. Igyekeztem rövid idő alatt is újítani, racionalizálni és ezzel javítani a dolgozók helyzetén. Napok alatt szívesebbek lettek hozzám.

— **Nem reális a közigazgatási táblázat.**
Nem reális! Ez a szó állandóan visszatér nála. Közigazgatási tanfolyamot végzett, szakértőkkel tanácskoztól, de a döntéseiben józan ész, emberismeret és a bürokrácia elleni harc a fő tényező.

A mintakép

— Ha tisztán látom a dolgozókat s a Párttal is már megbeszéltem, szeretek gyorsan dönteni. A Párt sokban a segítségemre van. Az elvem: logika, realitás,

Barna pepita kabátból átalakított szőverruha van rajta. Szabó volt. Látszik a ruhán, hogy sokat tört a fejét, míg összehozta régi holmiból. Kezén házimunka nyoma. **Munkásasszony.** A saját bőrén érezte, mi volt a „hatóság”, Most emlékszik! És ember, harcos kommunista, még hozzá érő asszony is, amikor ő a „hatóság”.

„Sokat vergődtem”

Nem zavarjuk a tanácskozást. Nézzük mi van az előszobában. Reszkető kezű öreg bácsi, idegesen toporgó kendős asszony, overállos munkásember, vöröskörmű dáma és jókabátú meglett férfi várnak. Mind bejut. Egyik szegénységi bizonyítványt kér, a másik iparengedélyt. A kendős, ideges, dísznő akar vágalni. Ez ritka kérelem a Józsefvárosban.

A leggyakoribb a lakásügy.
— Miért akarnak az előjáró nővel beszélni, mikor minden ügynek van referense, csoportja? — csodálkozunk.

A titkárnő bölcs emberismerettel legyint:
— A felekre megnyugtató, ha kis ügyel is a „fejhez” mennek. Holott felesleges. Az ügyosztály éppen úgy elintézi.

Vége az értekezletnek. Öreg szabó, Kelemen bácsi lép be az előjáróhoz, vele megyünk. Iparengedélye van és ezért nem kaphat szegénységi bizonyítványt. Az iparát már nem üzi, öreg, beteg, nincstelen.

Barabásné percek alatt dönt. Kelemen bácsi jóérzéssel távozik.

— Tudom mit jelent a szegény embernek a hivatalos segítség — mondja — Sokat vergődtem valaha a markukban.

Halk szavakban peregnék emlékei, mintha a csendben esőcseppek koppannának. Súlyosak a szavak és ami mögöttük van.

A Nefelejts-utca . . .

Szoba-konyha a Nefelejts-utcában. Tizenketten laktak benne. Tanonc volt. A nagyságak „lehordták” ha csak egy gyűződés is volt az új toaletten, mikor „liferált”. Két hónaponként volt munkanélkül. Az apja meghalt. Tizenhat éves és családtagként . . . Tiszta feles volt az iskolában, tanulni szeretett volna. Nem lehetett . . .

Aztán öntudatra ébredt. Szakszervezeti tag, pártmunka. Új élet . . . És dühörög 1944 . . . Megmutatja, hogy talpig ember. A felszabadulás után tanul, kemény pártmunkát végez.

— Boldog vagyok — suttogja. Két és fél éves kislánya van.
— Tanulni fog — csillan fel a szemé. —

En is tanulok!
Olvassok, hogy elérjem azt, amit

gyakorlati ésszerűség. Így rögtön igyekeztem az ügycsoportokat egymás mellé hozni. Ami összefügg, ne legyen szétdobálva. Ez felesleges munkát bürokráciát okoz.

Ami szétszórta, azt területileg is össze kell foglalni.

Például egyik ügyosztály egyik csoportja a földszinten, a másik a harmadik emeleten van. Nem jöttek rá, hogy emelet-szalagálással tegyék az idő, fogyólt az erő. Ezen is változtattunk.

— Közvéleménykutatást végeztem a dolgozók között. Milyen munkához volna kedvük? Szaktudásukat tudják-e érvényesíteni? Hogyan harcolnak a bürokrácia ellen? Van-e ötletük, újításuk?

— A válaszok ötven százalékaiban sok kitűnő javaslat, egészséges ötlet akad. Most kiértékeljük és megvalósítjuk. Munkaértekezleteket tartunk. Mintául az üzemi értekezleteket vettem.

Fejáll. Karcsú és izmos. Csupa tetterő. De mindig mosoly bujkál a szemében. Ez az, akire mai regényíró azt mondhatja: mai érdekes asszony.

— Szabadságharcos vagyok — fordul hozzám hirtelen —, a XIV. kerületben tömegszervező, instruktor voltam.

A néma kérdésre felelt ezzel: hol tanulta, amit most értékesítesz?

Barabásné a Szabadságharcos asszony mintaképe.

— Milyen jó lesz a kislányom élete — suttogja búcsúzóul.
Most nagyon asszony. Lány és puha.

Kint az előszobában jönnek a felek, az új „hatóság”.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapesti szakszervezetes háziállományok 1941 — 9086

Budapestre vonatkozó hírségcikkek			
Szerző:	Egy asszony, aki		
Cím:	160.000 embernek viseli gondját		
Forrás:	Szabadságharcos (alkotás)		
(Hely)	1950 febr 14	(Idő)	(Köt. v. fiz.)
(Oldal)			
Helyszám	Személ	Idő	Hely
		1950 febr	
			352,052.10
			052.10